

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ И ОБЩЕСТВЕН РЕД

ДОКЛАД

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх.№	953 - 06 - 9
Дата	11 / 04 2019 г.

ОТНОСНО: Законопроект за изменение и допълнение на Закона за чужденците в Република България, № 902-01-5, внесен от Министерския съвет на 19.02.2019 г., приет на първо гласуване на 20.03.2019 г.

Проект!
Второ гласуване

ЗАКОН

за изменение и допълнение на Закона за чужденците в Република България

(обн., ДВ, бр. 153 от 1998 г.; изм., бр. 70 от 1999 г., бр. 42 и 112 от 2001 г., бр. 45 и 54 от 2002 г., бр. 37 и 103 от 2003 г., бр. 37 и 70 от 2004 г., бр. 11, 63 и 88 от 2005 г., бр. 30 и 82 от 2006 г., бр. 11, 29, 52, 63 и 109 от 2007 г., бр. 13, 26, 28 и 69 от 2008 г., бр. 12, 32, 36, 74, 82, 93 и 103 от 2009 г., бр. 73 от 2010 г., бр. 9 и 43 от 2011 г., бр. 21 и 44 от 2012 г., бр. 16, 23, 52, 68, 70 и 108 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14, 79 и 80 от 2015 г., бр. 15, 33, 97, 101 и 103 от 2016 г., бр. 97 от 2017 г., бр. 14, 24, 56 и 77 от 2018 г. и бр. 1 и 24 от 2019 г.)

Комисията подкрепя текста на вносителя за наименованието на закона.

Комисията предлага да се създаде нов § 1:

§ 1. В чл. 1, ал. 3 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

§ 1. В чл. 2, ал. 6 се правят следните изменения и допълнения:

1. В основния текст след думите „на български гражданин“ се добавят думите „по смисъла на този закон“.

2. В т. 4 думите „които са на издръжка“ и запетаята пред тях се заличават.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 1, който става § 2:

§ 2. В чл. 2, ал. 6 се правят следните изменения и допълнения:

1. В текста преди т. 1 след думите „на български гражданин“ се добавя „по смисъла на този закон“.

2. В т. 4 думите „които са на издръжка“ и запетаята пред тях се заличават.

§ 2. Създава се чл. 7б:

„Чл. 7б. (1) Право на пребиваване на деца чужденци до 18-годишна възраст се предоставя след общо съгласие на родителите. В случаи, при които не е налице общо съгласие на родителите, спорът между тях се решава от районния съд по местопребиваване на детето.

(2) Производството пред съда по ал. 1 започва по заявление на единия от родителите. Съдът изслушва другия родител, освен ако не се яви без уважителни причини. Съдът може и по своя инициатива да събира доказателства.

(3) В случаите по ал. 2 при всяко производство съдът уведомява дирекция „Социално подпомагане“ по местопребиваване на детето, като за уведомлението се прилагат разпоредбите на Граждански процесуален кодекс.

(4) Дирекция „Социално подпомагане“ предоставя становище на съда, което съдържа: преценка на желанията и чувствата на детето; физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за него; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето.

(5) Съдът постановява решение, с което замества липсващото съгласие на единия от родителите, или оставя искането без уважение. Съдът може да допусне предварително изпълнение на постановеното решение. Решението на съда подлежи на обжалване по общия ред.

(6) При започнало производство по предоставяне право на пребиваване, същото се спира до окончателно произнасяне на съда по заявлението по ал. 2.

(7) След получаване на окончателното решение на съда дирекция „Миграция“, отдел/сектори/групи „Миграция“ при ОД на МВР взимат решение за предоставяне право на пребиваване, като проверяват служебно и другите документи и обстоятелства, свързани с правния статут на детето.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 2, който става § 3:

§ 3. В глава първа се създава чл. 7б:

„Чл. 7б. (1) Право на пребиваване на деца чужденци до 18-годишна възраст се предоставя след общо съгласие на родителите. Когато не е налице общо съгласие на родителите, спорът между тях се решава от районния съд по местопребиваване на детето.

(2) Производството пред съда по ал. 1 започва по заявление на единия от родителите. Съдът изслушва другия родител, освен ако не се яви без уважителни причини. Съдът може и по своя инициатива да събира доказателства.

(3) В случаите по ал. 2 при всяко производство съдът уведомява дирекция „Социално подпомагане“ по местопребиваване на детето, като за уведомлението се прилагат разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс.

(4) Дирекция „Социално подпомагане“ предоставя становище на съда, което съдържа: преценка на желанията и чувствата на детето; физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за него; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето.

(5) Съдът постановява решение, с което замества липсващото съгласие на единия от родителите, или оставя искането без уважение. Съдът може да допусне предварително изпълнение на постановеното решение. Решението на съда подлежи на обжалване по реда на Гражданския процесуален кодекс.

(6) При започнало производство по предоставяне право на пребиваване, същото се спира до окончателно произнасяне на съда по заявлението по ал. 2.

(7) След получаване на окончателното решение на съда дирекция „Миграция“, отдел/сектори/групи „Миграция“ при областните дирекции на МВР взимат решение за предоставяне право на пребиваване, като проверяват служебно и другите документи и обстоятелства, свързани с правния статут на детето.“

§ 3. Член 21д се изменя така:

„Чл. 21д. Директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него длъжностно лице издава решение за отказ за предоставяне на статут на лице без гражданство, когато се установи, че кандидатът:

1. попада в обхвата на чл. 1, т. 2 на Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Йорк на 28 септември 1954 г. (ратифицирана със закон - ДВ, бр. 11 от 2012 г.) (ДВ, бр. 60 от 2012 г.);

2. не е декларирал гражданството си с цел получаване статут на лице без гражданство;

3. е влязъл в страната или е направил опит да премине през нея не през установените за това места или чрез използване на неистински или преправени документи и не отговаря на изискванията на този закон и на правилника за неговото прилагане относно предоставянето на статут на лице без гражданство;

4. пребивава незаконно на територията на Република България към датата на подаване на заявлението и не отговаря на изискванията на този закон и на правилника за неговото прилагане относно предоставянето на статут на лице без гражданство.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 3, който става § 4.

§ 4. В чл. 21 се създава ал. 4:

„(4) На лице с предоставен статут на лице без гражданство в Република България, което не отговаря на условията за разрешаване на постоянно или дългосрочно пребиваване на територията на Република България, може да бъде разрешено продължително пребиваване със срок до една година по ред, предвиден в правилника за прилагане на закона.”

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 4, който става § 5.

§ 5. В чл. 23 се създават ал. 5 и 6:

„(5) За получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в дирекция „Миграция“ или в отдел/сектори/групи „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на закона.

(6) За получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция „Миграция“ или в сектори/групи „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 5, който става § 6.

§ 6. В чл. 24 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) точка 6 се изменя така:

„6. са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи, относно икономическа активност и данъчна изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция „Миграция“ при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството;“

б) в т. 13 след думите „постоянно пребиваване“ се поставя запетая и се добавя „както и на чужденец, получил международна закрила“;

в) създава се т. 22:

„22. са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство;”.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване се разглежда в срок до 14 дни от подаването му, при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от предоставяне на допълнителни документи и информация този срок може да бъде продължен с още един месец. Чужденецът се уведомява писмено при продължаване на срока, като в писмото се посочва, че следва да предостави необходимите документи и информация в 14-дневен срок от получаване на писмото. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат предоставени в посочения срок, производството по издаване на разрешение за продължително пребиваване се прекратява, като заявлението не подлежи на повторно разглеждане.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 6, който става § 7:

§ 7. В чл. 24 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) точка б се изменя така:

„б. са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи, относно икономическа активност и данъчна изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция „Миграция“ при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството;“

б) в т. 13 след думите „постоянно пребиваване“ се поставя запетая и се добавя „както и на чужденец, получил международна закрила“;

в) създава се т. 22:

„22. са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство;“

2. В ал. 3 се създават изречения второ, трето и четвърто: „В случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от предоставяне на допълнителни документи и информация този срок може да бъде удължен с още един месец. Чужденецът се уведомява писмено при удължаване на срока, като в писмото се посочва, че следва да предостави необходимите документи и информация в 14-дневен срок от получаване на писмото. Когато допълнителните документи и информация не бъдат предоставени в посочения срок, производството по издаване на

разрешение за продължително пребиваване се прекратява, като заявлението не подлежи на повторно разглеждане.“

§ 7. В чл. 24б се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 изречение второ се изменя така: „Когато срокът на договора за разработване на научноизследователски проект е по-кратък от една година, разрешението се издава за срока на договора.“

2. В ал. 5 след думите „Дирекция „Миграция“ се поставя запетая и се добавя „отдел/“.

3. В ал. 13 изречение първо се изменя така: „Разрешение за продължително пребиваване за срок до 9 месеца може да получи и чужденец, който в срок до 7 работни дни след приключване на научноизследователски проект е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсецо работа лице съгласно Закона за насърчаване на заетостта.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 7, който става § 8:

§ 8. В чл. 24б се правят следните изменения:

1. В ал. 2 изречение второ се изменя така: „Когато срокът на договора за разработване на научноизследователски проект е по-кратък от една година, разрешението се издава за срока на договора.“

2. В ал. 5 думите „сектор/група“ се заменят с „отдел/сектор/група“.

3. В ал. 13 изречение първо се изменя така: „Разрешение за продължително пребиваване за срок до 9 месеца може да получи и чужденец, който в срок до 7 работни дни след приключване на научноизследователски проект е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсецо работа лице съгласно Закона за насърчаване на заетостта.“

§ 8. В чл. 24в ал. 6 се изменя така:

„(б) Разрешение за продължително пребиваване за срок до 9 месеца може да получи и чужденец, който в срок до 7 работни дни след приключване на обучението си като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсецо работа лице съгласно Закона за насърчаване на заетостта. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 8, който става § 9.

§ 9. В чл. 24г, ал. 10, в изречение първо думата „три“ се заменя с „два“.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 9, който става § 10.

§ 10. В чл. 24и се създава ал. 5:

„(5) Дирекция „Миграция“, отдел/сектори/групи „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи предоставят информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението по ал. 1, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 10, който става § 11.

§ 11. В чл. 24к, ал. 5, изречение второ думите „по ал. 1“ се заменят със „за пребиваване на сезонен работник съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни със срок на валидност до срока на първоначално издаденото“.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 11, който става § 12.

§ 12. В чл. 24о, ал. 3 след думите „Дирекция „Миграция“ се поставя запетая и се добавя „отдел/“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 12, който става § 13:

§ 13. В чл. 24о, ал. 3 думите „сектор/група“ се заменят с „отдел/сектор/група“.

§ 13. В чл. 25 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1, т. 3 след думата „деца“ се добавя „на български гражданин или на“.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция „Миграция“ или сектор/група „Миграция“ при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от приемането му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде продължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона.“

3. Създава се ал. 6:

„(6) Разрешение за постоянно пребиваване не могат да получат чужденците, получили разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 28а, с изключение на случаите, когато на чужденци, навършили 18-годишна възраст, е предоставено разрешение за продължително пребиваване по хуманитарни причини.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 13, който става § 14:

§ 14. В чл. 25 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1, т. 3 след думата „деца“ се добавя „на български гражданин или“.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция „Миграция“ или сектор/група „Миграция“ при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона.“

3. Създава се ал. 6:

„(6) Разрешение за постоянно пребиваване не могат да получат чужденците, получили разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 28а, освен когато на чужденци, навършили 18-годишна възраст, е предоставено разрешение за продължително пребиваване по хуманитарни причини.“

§ 14. Член 25б се отменя.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 14, който става § 15.

Комисията предлага да се създаде нов § 16:

§ 16. В чл. 26, ал. 2 думите „25б“ се заличават.

§ 15. Член 28а се изменя така:

„Чл. 28а. (1) На непридружени деца чужденци, както и на чужденци, ненавършили 18-годишна възраст, които са влезли на територията на Република България с придружител, но са били изоставени от него, които не са поискали закрила по Закона за убежището и бежанците или по чиито молби има влезли в сила решения за отказ от международна закрила, може да им бъде разрешено единствено продължително пребиваване на територията на Република България до навършване на пълнолетие. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона.

(2) След навършване на 18-годишна възраст на чужденците по ал. 1 може да бъде разрешено продължително пребиваване при наличие на хуманитарни причини.

(3) Дирекция „Социално подпомагане“ по местопребиваването на чужденците по ал. 1 определя и провежда конкретни мерки за закрила съгласно

Закона за закрила на детето след извършена преценка за най-добрия интерес на детето, а Държавната агенция за закрила на детето координира, наблюдава и контролира изпълнението на определените мерки за закрила относно спазване на неговите права до окончателното решаване на въпроса за пребиваването му в Република България, но не и след навършването на 18-годишна възраст.

(4) Директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него длъжностно лице разрешава продължителното пребиваване на чужденците по ал. 1 и 2 след извършена преценка на възможността за връщането им на член на техните семейства, на определен настойник или на подходящи приемни центрове в държавата им на произход, в трета държава, готова да ги приеме, или в държава, задължена да ги приеме по силата на спогодба за предаване и обратно приемане с Република България, при условие че там животът и свободата им не са застрашени и те не са изложени на опасност от преследване, от изтезание или от нечовешко или унижително отношение. Преценката се извършва по ред, определен в правилника за прилагане на закона.

(5) Директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него длъжностно лице издава отказ за разрешаване на продължително пребиваване на чужденците по ал. 1 и 2, когато се установи, че те могат да бъдат върнати. Отказът подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(6) Не се допуска събиране на семейство на чужденец, получил право на пребиваване по ал. 1 и 2.”

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 15, който става § 17.

§ 16. В чл. 33к, ал. 5, изречение второ думите „по ал. 1“ се заменят със „за пребиваване съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни със срок на валидност до срока на първоначално издаденото“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 16, който става § 18:

§ 18. В чл. 33к се правят следните изменения:

1. В ал. 5, изречение второ думите „по ал. 1“ се заменят със „за пребиваване съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни със срок на валидност до срока на първоначално издаденото“.

2. В ал. 6 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

§ 17. В чл. 35, ал. 4 думите „разрешението за пребиваване“ се заменят с „разрешението за продължително пребиваване“.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 17, който става §

19.

Комисията предлага да се създаде нов § 20:

§ 20. В чл. 40, ал. 1, т. 1 думите „чл. 25б, 25в“ се заменят с „чл. 25в“.

§ 18. В чл. 44, ал. 7 се създава изречение второ: „За целите на настаняването се поддържат Регистър на настанените чужденци с наложени принудителни административни мерки и Регистър на краткосрочно настанените чужденци, съдържащи данни за настанените чужденци.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 18, който става §

21.

§ 19. В чл. 46а се правят следните изменения:

1. В ал. 2 думите „по ал. 1“ се заличават.

2. Алинея 5 се изменя така:

„(5) След влизане в сила на съдебно решение, с което се отменя заповед за принудително настаняване по ал. 1, по чл. 44, ал. 8 или по чл. 44, ал. 12, чужденецът се освобождава незабавно от специалния дом.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 19, който става §

22.

§ 20. В § 1 от Допълнителните разпоредби се правят следните изменения:

1. Точка 8 се изменя така:

„8. „Училище“ е публична или частна институция по смисъла на чл. 25, ал. 1 от Закона за предучилищното и училищното образование, която участва в програма за ученически обмен или образователен проект.“

2. Точка 20 се изменя така:

„20. „Доказателства за осигурено жилище“ са документи, както следва:

а) нотариален акт или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота;

б) декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване; в случай че декларацията не е подадена лично от собственика или от упълномощено от него лице, тя следва да бъде с нотариална заверка на подписа.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 20, който става § 23:

§ 23. В § 1 от допълнителните разпоредби се правят следните изменения:

1. Точка 8 се изменя така:

„8. „Училище“ е институция по смисъла на чл. 25, ал. 1 от Закона за предучилищното и училищното образование, която участва в програма за ученически обмен или образователен проект.“

2. Точка 20 се изменя така:

„20. „Доказателства за осигурено жилище“ са документи, както следва:

а) нотариален акт или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота;

б) декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване; в случай че декларацията не е подадена лично от собственика или от упълномощено от него лице, тя следва да бъде с нотариална заверка на подписа.“

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Комисията подкрепя текста на вносителя за наименованието на подразделението.

§ 21. (1) Гражданите на Обединеното кралство и членовете на техните семейства, които към 29 март 2019 г. са влезли и пребивават законно в Република България или притежават валиден документ за пребиваване, издаден от Република България, могат в срок до 31 декември 2020 г. да подадат лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно им се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(2) На лицата по ал. 1, които не представляват заплаха за националната сигурност или обществения ред, в срок до един месец от датата на подаване на заявлението се издава разрешение за пребиваване при условията на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(3) Членовете на семейството на гражданин на Обединеното кралство, получил разрешение за пребиваване по ал. 2, които към 29 март 2019 г. са придобили качеството на член на семейство на гражданин на Обединеното кралство, но които към тази дата не пребивават в Република България, могат в срок до 29 март 2022 г. да подадат лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно им се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането

на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(4) Членовете на семейството на гражданин на Обединеното кралство, получил разрешение за пребиваване по ал. 2, които са придобили качеството на член на семейство на гражданин на Обединеното кралство между 30 март 2019 г. и 31 декември 2020 г., могат в срок до 31 декември 2020 г. да подадат лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно им се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(5) Гражданин на Обединеното кралство, който е член на семейството на български гражданин, придобил това си качество до 29 март 2019 г., може в срок до 29 март 2022 г. да подаде лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно му се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(6) На лицата по ал. 3-5, които не представляват заплаха за националната сигурност или обществения ред, в срок до един месец от датата на подаване на заявлението се издава разрешение за пребиваване при условията на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(7) Лицата по ал. 3-5 могат да влязат на територията на Република България с валиден паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условията и по реда на чл. 4 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства.

(8) Държавна агенция „Национална сигурност“ предоставя писмено становище в 7-дневен срок от получаване на заявлението по ал. 1 и ал. 3-5.

(9) Заявлението по ал. 1 и ал. 3-5 е по образец, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи.

(10) Разрешението за пребиваване по ал. 1 и ал. 3-5 се издава съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 година относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни, като в него задължително се отбелязва „пребивавал законно към 29.03.2019 г.“ – за гражданин на Обединеното кралство или „член семейство на гражданин на Обединеното кралство, пребивавал законно към 29.03.2019 г.“ –

за членовете на неговото семейство. В случаите по ал. 5 се отбелязва „член семейство на български гражданин към 29.03.2019 г.“.

(11) Таксата, която се събира за издаване на разрешенията за пребиваване по ал. 1 и ал. 3-5 е същата, която се събира за издаване на „карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза“ на продължително или постоянно пребиваващ член на семейство на гражданин на ЕС, който не е гражданин на ЕС и който е упражнил правото си на свободно придвижване.

(12) Когато лицата по ал. 1 и ал. 3-5 не отговарят на условията по ал. 2, съответно по ал. 7, органите на дирекция „Миграция“ или областните дирекции на Министерството на вътрешните работи мотивирано отказват издаването на разрешение за пребиваване.

(13) Отказът по ал. 12 подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.”

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 21, който става § 24:

§ 24. (1) Гражданите на Обединеното кралство и членовете на техните семейства, които към деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз са влезли и пребивават законно в Република България или притежават валиден документ за пребиваване, издаден от Република България, могат в срок до 31 декември 2020 г. да подадат лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно им се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(2) На лицата по ал. 1, които не представляват заплаха за националната сигурност или обществения ред, в срок до един месец от датата на подаване на заявлението се издава разрешение за пребиваване при условията на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(3) Членовете на семейството на гражданин на Обединеното кралство, получил разрешение за пребиваване по ал. 2, които към деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз са придобили качеството на член на семейство на гражданин на Обединеното кралство, но които към този ден не пребивават в Република България, могат в срок до 29 март 2022 г. да подадат лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно им се издава временно удостоверение за

пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(4) Членовете на семейството на гражданин на Обединеното кралство, получил разрешение за пребиваване по ал. 2, които са придобили качеството на член на семейство на гражданин на Обединеното кралство в периода между деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз и 31 декември 2020 г., могат в срок до 31 декември 2020 г. да подадат лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно им се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(5) Гражданин на Обединеното кралство, който е член на семейството на български гражданин, придобил това си качество до деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз, може в срок до 29 март 2022 г. да подаде лично заявление в дирекция „Миграция“ или в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи за издаване на разрешение за пребиваване в Република България, за което незабавно му се издава временно удостоверение за пребиваване. Към заявлението се прилагат необходимите документи по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(6) На лицата по ал. 3-5, които не представляват заплаха за националната сигурност или обществения ред, в срок до един месец от датата на подаване на заявлението се издава разрешение за пребиваване при условията на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(7) Лицата по ал. 3-5 могат да влязат на територията на Република България с валиден паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условията и по реда на чл. 4 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

(8) Държавна агенция „Национална сигурност“ предоставя писмено становище в 7-дневен срок от получаване на заявлението по ал. 1 и ал. 3-5.

(9) Заявлението по ал. 1 и ал. 3-5 е по образец, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи.

(10) Разрешението за пребиваване по ал. 1 и ал. 3-5 се издава съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13

юни 2002 година относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни, като в него задължително се отбелязва „пребивавал законно към деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз“ – за гражданин на Обединеното кралство или „член семейство на гражданин на Обединеното кралство, пребивавал законно към деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз“ – за членовете на неговото семейство. В случаите по ал. 5 се отбелязва „член семейство на български гражданин към деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз“.

(11) Таксата, която се събира за издаване на разрешенията за пребиваване по ал. 1 и ал. 3-5 е същата, която се събира за издаване на „карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза" на продължително или постоянно пребиваващ член на семейство на гражданин на ЕС, който не е гражданин на ЕС и който е упражнил правото си на свободно придвижване.

(12) Когато лицата по ал. 1 и ал. 3-5 не отговарят на условията по ал. 2, съответно по ал. 6, органите на дирекция „Миграция“ или областните дирекции на Министерството на вътрешните работи мотивирано отказват издаването на разрешение за пребиваване.

(13) Отказът по ал. 12 подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(14) На децата на гражданин на Обединеното кралство, получил разрешение за пребиваване по ал. 2, родени в периода между деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз и 31 декември 2022 г., се издава разрешение за пребиваване при условията на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.”

§ 22. В Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства (обн., ДВ, бр. 80 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 36, 93 и 102 от 2009 г., бр. 9 от 2011 г., бр. 21 от 2012 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14 и 79 от 2015 г., бр. 97 от 2016 г., бр. 97 от 2017 г., бр. 14 и 56 от 2018 г. и бр. 1 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В заглавието думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

2. В чл. 1 ал. 1 се изменя така:

„(1) Този закон определя условията и реда за влизане, пребиваване и напускане на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, както и на членовете на семейството на

български гражданин, които са граждани на Европейския съюз и са упражнили правото си на свободно движение.“

3. В чл. 12:

а) алинея 1 се изменя така:

„(1) Лицето по чл. 9а и 10 подава заявление до дирекция „Миграция“ – МВР, СДВР или до областните дирекции на МВР за издаване съответно на разрешение за пребиваване съгласно Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване на гражданите на трети страни или на карта за продължително пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза, за което незабавно му се издава временно удостоверение.“;

б) в ал. 6 думата „удостоверение“ се заменя с „документ“.

4. Създава се чл. 12а:

„Чл. 12а. (1) На лицата по чл. 9а и 10 може да се откаже издаването на документи за пребиваване въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът или фактическото съжителство са сключени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи свободното движение на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства.

(2) Данните по ал. 1 могат да се установяват по служебен път, след проверка на представени документи или от извършени от други държавни органи проверки и разследвания, както и чрез интервюта, провеждани от служители на дирекция „Миграция“ – МВР, или на областните дирекции на МВР и от изявления на засегнатите или на трети лица.

(3) Отказът по ал. 1 подлежи на оспорване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.“

5. Създава се чл. 16а:

„Чл. 16а. Член на семейството на български гражданин, който е гражданин на Европейския съюз и е упражнил правото си на свободно движение, има право на постоянно пребиваване в Република България, ако е пребивавал законно и непрекъснато за срок 5 години в Република България, за което му се издава удостоверение за постоянно пребиваване.“

6. Член 20а се изменя така:

„Чл. 20а. (1) На гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, които са граждани на Европейския съюз, на гражданите на държави - страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство и на Конфедерация Швейцария, и на членовете на техните семейства, които са граждани на държави – страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство и на Конфедерация Швейцария, по тяхно изрично желание могат да се издават и удостоверения за пребиваване на картов носител.

(2) За удостоверяване на адреса на пребиваване, който се съдържа в удостоверението за пребиваване, издавано на картов носител, лицата по ал. 1 представят един от следните документи:

1. документ за собственост или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота;

2. декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване; в случай че декларацията не е подадена лично от собственика или от упълномощено от него лице, тя следва да бъде с нотариална заверка на подписа;

3. настанителна заповед, когато лицето е настанено в държавно или в общинско жилище.“

7. В § 1 от Допълнителната разпоредба, в т. 1, буква „а“ накрая се поставя запетая и се добавя „или други документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 22, който става § 25:

§ 25. В Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства (обн., ДВ, бр. 80 от 2006 г.; изм., бр. 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 36, 93 и 102 от 2009 г., бр. 9 от 2011 г., бр. 21 от 2012 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14 и 79 от 2015 г., бр. 97 от 2016 г., бр. 97 от 2017 г., бр. 14 и 56 от 2018 г. и бр. 1 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В заглавието думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

2. В чл. 1 ал. 1 се изменя така:

„(1) Този закон определя условията и реда за влизане, пребиваване и напускане на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, както и на членовете на семейството на български гражданин, които са граждани на Европейския съюз и са упражнили правото си на свободно движение.“

3. В чл. 12:

а) алинея 1 се изменя така:

„(1) Лицето по чл. 9а и 10 подава заявление до дирекция „Миграция“ – МВР, СДВР или до областните дирекции на МВР за издаване съответно на разрешение за пребиваване съгласно Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване на гражданите на трети страни (ОВ, L 157/1 от 15 юни 2002 г.) или на карта за продължително пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза, за което незабавно му се издава временно удостоверение.“;

б) в ал. 6 думата „удостоверение“ се заменя с „документ“.

4. Създава се чл. 12а:

„Чл. 12а. (1) На лицата по чл. 9а и 10 може да се откаже издаването на документи за пребиваване въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът или фактическото съжителство са сключени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи свободното движение на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства.

(2) Данните по ал. 1 могат да се установяват по служебен път, след проверка на представени документи или от извършени от други държавни органи проверки и разследвания, както и чрез интервюта, провеждани от служители на дирекция „Миграция“ – МВР, или на областните дирекции на МВР и от изявления на засегнатите или на трети лица.

(3) Отказът по ал. 1 подлежи на оспорване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.”

5. В чл. 13, ал. 1 след думата „удостоверение“ се поставя запетая и се добавя „разрешение за пребиваване“.

6. В чл. 16:

а) в ал. 1, в текста преди т. 1 след думите „който е гражданин на Европейския съюз“ се добавя „или член на семейството на български гражданин, който е гражданин на Европейския съюз и е упражнил правото си на свободно движение,“;

б) в ал. 5, изречение първо след думите „гражданин на Европейския съюз“ се добавя „или член на семейството на български гражданин, който е гражданин на Европейския съюз и е упражнил правото си на свободно движение,“.

7. Член 20а се изменя така:

„Чл. 20а. (1) На гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, които са граждани на Европейския съюз, на гражданите на държави - страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство и на Конфедерация Швейцария, и на членовете на техните семейства, които са граждани на държави – страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство и на Конфедерация Швейцария, по тяхно изрично желание могат да се издават и удостоверения за пребиваване на картов носител.

(2) За удостоверяване на адреса на пребиваване, който се съдържа в удостоверението за пребиваване, издавано на картов носител, лицата по ал. 1 представят един от следните документи:

1. документ за собственост или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота;

2. декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване; в случай че декларацията не е подадена лично от собственика или от упълномощено от него лице, тя следва да бъде с нотариална заверка на подписа;

3. настанителна заповед, когато лицето е настанено в държавно или в общинско жилище.“

8. В § 1, т. 1 от допълнителната разпоредба:

а) в буква „а“ накрая се поставя запетая и се добавя „или други документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето“;

б) в буква „б“ думите „който не е български гражданин“ и запетаята пред тях се заличават.

§ 23. В Закона за убежището и бежанците (обн., ДВ, бр. 54 от 2002 г.; изм. и доп., бр. 31 от 2005 г., бр. 30 от 2006 г., бр. 52 и 109 от 2007 г., бр. 82 от 2009 г., бр. 39 от 2011 г., бр. 15 и 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 80 и 101 от 2015 г., бр. 33, 97, 101 и 103 от 2016 г. и бр. 17 и 24 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 6, ал. 3 думите „относно потребностите на тези лица“ се заменят с „включващо и елементите, изброени в член 6, параграф 4, букви „а“-„д“ от Регламент (ЕС) № 439/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2010 година за създаване на Европейска служба за подкрепа в областта на убежището“ и пред тях се поставя запетая.

2. В чл. 8, ал. 9 след думите „на бежанец“ се добавя „при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната и“.

3. В чл. 9, ал. 6 след думите „на чужденец с предоставен хуманитарен статут“ се поставя запетая и се добавя „при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната, и“.

4. В чл. 34 ал. 1 се изменя така:

„(1) Чужденец с предоставена международна закрила има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната.“

5. В чл. 44 ал. 3 се изменя така:

„(3) Имената на чужденеца в регистрационната карта се изписват така, както са посочени в документа за задгранично пътуване или в друг документ за самоличност. Когато чужденецът не притежава такива документи, имената му се изписват така, както са посочени в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.“

6. В чл. 53:

а) в т. 4 думите „или получили такава закрила“ се заличават;

б) в т. 6 думите „и разработва програми за интегриране на чужденците, получили закрила в българското общество“ и запетаята пред тях се заличават.

7. В чл. 58 ал. 8 се изменя така:

„(8) Молителят не по-късно от 15 дни от подаването на молбата се информира писмено на разбираем за него език за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на Държавната агенция за бежанците, както и за последиците от мълчаливото или изричното оттегляне на молбата му. Молителят се информира и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно.“

8. В чл. 61, ал. 3 преди думата „съгласие“ се добавя „информирано“.

9. Член 95а се изменя така:

„Чл. 95а. (1) Нарушенията на чл. 30, ал. 1, т. 11 се установяват от органите на Министерството на вътрешните работи с констативен протокол, изготвен в три екземпляра - за съответната структура на Министерството на вътрешните работи, за Държавната агенция за бежанците и за чужденеца.

(2) При констатирано второ нарушение на чл. 30, ал. 1, т. 1 чужденецът, търсещ закрила, се настанява в център или помещение от затворен тип до приключване на производството по този закон с влязло в сила решение.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 23, който става § 26, като в т. 1 след думата „убежището“ се добавя „(ОВ, L 132/11 от 29 май 2010 г.), в т. 5 думите „от ЗУБ“ се заличават, а в т. 9 относно чл. 95а, ал. 2 думите „т. 1“ се заменят с „т. 11“.

§ 24. В Закона за българските лични документи (обн., ДВ, бр. 93 от 1998 г.; изм. и доп., бр. 53, 67, 70 и 113 от 1999 г., бр. 108 от 2000 г., бр. 42 от 2001 г., бр. 45 и 54 от 2002 г., бр. 29 и 63 от 2003 г., бр. 96, 103 и 111 от 2004 г., бр. 43, 71, 86, 88 и 105 от 2005 г., бр. 30, 82 и 105 от 2006 г., бр. 29, 46 и 52 от 2007 г., бр. 66, 88 и 110 от 2008 г., бр. 35, 47, 82 и 102 от 2009 г., бр. 26 и 100 от 2010 г., бр. 9 и 23 от 2011 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2011 г. - бр. 32 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 55 от 2011 г., бр. 21, 42 и 75 от 2012 г., бр. 23 и 70 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14, 79 и 80 от 2015 г., бр. 33, 81, 97 и 101 от 2016 г., бр. 85 и 97 от 2017 г., бр. 14 и 24 от 2018 г. и бр. 1 и 12 от 2019 г.), в чл. 59 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2:

а) създават се т. 1б и 1в:

„1б. разрешение за пребиваване на продължително пребиваващ член на семейство на български гражданин с отбелязване на „член на семейство на български гражданин“ – издава се от органите на Министерството на вътрешните работи със срок на валидност до една година; документът се издава на лица, получили право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Република България;

1в. разрешение за пребиваване на продължително пребиваващ в Република България чужденец с отбелязване „непридружено дете чужденец“ –

издава се от органите на Министерството на вътрешните работи със срок на валидност до една година.“;

б) в т. 2а думите „чл. 24, ал. 1, т. 18 и“ се заличават.

2. Създава се ал. 11:

„(11) Документите за самоличност по ал. 1, т. 4 и 8 и документите за пребиваване по ал. 2 и 3 се издават в срок до 30 дни от датата на подаване на заявлението.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 24, който става § 27:

§ 27. В Закона за българските лични документи (обн., ДВ, бр. 93 от 1998 г.; изм., бр. 53, 67, 70 и 113 от 1999 г., бр. 108 от 2000 г., бр. 42 от 2001 г., бр. 45 и 54 от 2002 г., бр. 29 и 63 от 2003 г., бр. 96, 103 и 111 от 2004 г., бр. 43, 71, 86, 88 и 105 от 2005 г., бр. 30, 82 и 105 от 2006 г., бр. 29, 46 и 52 от 2007 г., бр. 66, 88 и 110 от 2008 г., бр. 35, 47, 82 и 102 от 2009 г., бр. 26 и 100 от 2010 г., бр. 9 и 23 от 2011 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2011 г. – бр. 32 от 2011 г.; изм., бр. 55 от 2011 г., бр. 21, 42 и 75 от 2012 г., бр. 23 и 70 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14, 79 и 80 от 2015 г., бр. 33, 81, 97 и 101 от 2016 г., бр. 85 и 97 от 2017 г., бр. 14 и 24 от 2018 г. и бр. 1, 12, 17 и 24 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 14, ал. 3 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

2. В чл. 55, ал. 4 и 5 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

3. В чл. 59:

а) в ал. 2:

аа) създават се т. 1б и 1в:

„1б. разрешение за пребиваване на продължително пребиваващ член на семейство на български гражданин с отбелязване на „член на семейство на български гражданин“ – издава се от органите на Министерството на вътрешните работи със срок на валидност до една година; документът се издава на лица, получили право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Република България;

1в. разрешение за пребиваване на продължително пребиваващ в Република България чужденец с отбелязване „непридружено дете чужденец“ – издава се от органите на Министерството на вътрешните работи със срок на валидност до една година.“;

бб) в т. 2а думите „чл. 24, ал. 1, т. 18 и“ се заличават.

б) създава се ал. 11:

„(11) Документите за самоличност по ал. 1, т. 4 и 8 и документите за пребиваване по ал. 2 и 3 се издават в срок до 30 дни от датата на подаване на заявлението.“

4. В § 9г от преходните и заключителните разпоредби думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

Комисията предлага да се създадат § 28 – 32:

§ 28. В Закона за вероизповеданията (обн., ДВ, бр. 120 от 2002 г.; изм., бр. 33 от 2006 г., бр. 59 от 2007 г., бр. 74 от 2009 г., бр. 68 от 2013 г., бр. 61 и 79 от 2015 г., бр. 108 от 2018 г. и бр. 29 от 2019 г.) в чл. 29, ал. 3 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

§ 29. В Закона за дейностите по предоставяне на услуги (обн., ДВ, бр. 15 от 2010 г.; изм., бр. 83 от 2013 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 97 от 2016 г., бр. 21 от 2018 г. и бр. 17 и 24 от 2019 г.) в чл. 20, т. 8 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

§ 30. В Закона за мерките срещу изпирането на пари (обн., ДВ, бр. 27 от 2018 г.; изм., бр. 94 от 2018 г. и бр. 17 от 2019 г.) в допълнителните разпоредби, в § 1, т. 12, буква „в“ думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

§ 31. В Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (обн., ДВ, бр. 33 от 2016 г.; изм., бр. 97 от 2016 г., бр. 97 от 2017 г. и бр. 24 от 2018 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 1, ал. 3 думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

2. В § 1, т. 30 от допълнителните разпоредби думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

§ 32. В Изборния кодекс (обн., ДВ, бр. 19 от 2014 г.; изм., бр. 35, 53 и 98 от 2014 г., бр. 79 от 2015 г., бр. 39, 57, 85 и 97 от 2016 г.; Решение № 3 на Конституционния съд от 2017 г. – бр. 20 от 2017 г.; изм., бр. 85 от 2017 г., бр. 94 и 102 от 2018 г. и бр. 17, 21 и 29 от 2019 г.) в § 1, т. 7 от допълнителните разпоредби думите „които не са български граждани“ и запетаята пред и след тях се заличават.

Предложение от н.п. Маноил Манев, направено по реда на чл. 83, ал. 5, т. 2 от ПОДНС:

„§ В Закона за Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ бр. 53 от 2014 г., изм. и доп. бр. 98 и 107 от 2014 г., бр. 14, 24, 56 и 61 от 2015 г., бр. 81, 97, 98 и 103 от 2016 г., бр. 13, 26, 58, 97 и 103 от 2017 г., бр. 7, 10, 48, 55 и 77 от 2018 г. и бр. 7 и 17 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В 179, ал. 2 думите „и по чл. 178, ал. 1, т. 2“ се заличават.

2. Създава се чл. 179а:

„Чл. 179а. (1) Условията, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

(2) Определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определя със заповед на ръководителите на структури по чл. 37, както и на директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ и на регионалните дирекции „Пожарна безопасност и защита на населението“, а за главния секретар на МВР, заместник главния секретар и ръководителите на структури по чл. 37 - от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него длъжностни лица.“

Комисията подкрепя предложението.

Комисията предлага да се създаде § 33:

§ 33. В Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 53 от 2014 г.; изм., бр. 98 и 107 от 2014 г., бр. 14, 24, 56 и 61 от 2015 г., бр. 81, 97, 98 и 103 от 2016 г., бр. 13 от 2017 г.; Решение № 4 на Конституционния съд от 2017 г. – бр. 26 от 2017 г.; изм., бр. 58, 97 и 103 от 2017 г., бр. 7 и 10 от 2018 г.; Решение № 10 на Конституционния съд от 2018 г. – бр. 48 от 2018 г.; изм., бр. 55 и 77 от 2018 г. и бр. 7 и 17 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В 179, ал. 2 думите „и по чл. 178, ал. 1, т. 2“ се заличават.

2. Създава се чл. 179а:

„Чл. 179а. (1) Условията, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

(2) Определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определя със заповед на ръководителите на структури по чл. 37, както и на директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ и на регионалните дирекции „Пожарна безопасност и защита на населението“, а за главния секретар на МВР, заместник главния секретар и ръководителите на структури по чл. 37 - от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него длъжностни лица.“

3. Навсякъде в закона думите „Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства“ се заменят със „Закона за влизането, пребиваването и

напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства“.

§ 25. (1) Параграф 4, § 6, т. 1, буква „в“ и § 15 влизат в сила 6 месеца след обнародването на закона в „Държавен вестник“.

(2) Параграф 21 влиза в сила на 30 март 2019 г.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 25, който става § 34:

§ 34. (1) Параграф 5, § 7, т. 1, буква „в“ и § 17 влизат в сила 6 месеца след обнародването на закона в „Държавен вестник“.

(2) Параграф 24 влиза в сила от деня, следващ датата на оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ
И ОБЩЕСТВЕН РЕД:**

ПЛАМЕН НУНЕВ